

OPINIONS

Nº 40 - Any 2012

La Renúncia

Segons el diccionari, la definició d'aquesta paraula és la següent: desistir voluntàriament d'un projecte, d'alguna cosa material, o... emocionalment d'algú.

Ben segur que en el decurs de la nostra vida hem hagut de renunciar a un munt de coses de tot tipus, materials i emocionals.

Les materials, acostumem a oblidar-les, les substituïm per d'altres que també ens fan el pes. Però... La renúncia emocional... és farina d'un altre paner.

D'entrada, es podria dir que té dues vessants. Una és: la que assumeixen sacerdots, religiosos o religioses i algun laic, voluntàriament i amb complaença, renunciant a coses materials i emocionals que no omplen el seu cos, el seu cor o la seva ànima perquè les seves mires són "mes elevades".

L'altra: no produeix cap tipus de satisfacció, al contrari, només és causa de decepció, impotència, desgana i, quasi sempre té connotacions negatives perquè l'associem a un deixar de lluitar, a l'haver de sotmetre'ns a la voluntat d'unes circumstàncies que ens ocasionen patiment.

¿ Què pot motivar una renúncia? O... ¿ quan ens pot semblar que hem d'arribar a ella?.

¿ Quan ens sentim cansats de lluitar contra un sentiment o una emoció que ens sobrepassa, que ens manté atrapat i, ens dóna desesperació i sofriment malgrat sabíem, des del seu inici, que no ens portaria en lloc...?.

¿ Quan l'emprem com una solució a una baixa autoestima personal, la qual, ens ha convertit en essers insegurs i amb una reduïda capacitat evolutiva per viure la vida adulta?.

¿ O... recorre'm a ella com a previsió per no tenir "mals de cap" emocionals?.

¿ O... és un acte d'amor i generositat, vers un altre persona, en què cal tenir molta força interior, intel·ligència i valentia, quan s'efectua com a resultat d'un llarg procés de reflexió i, després d'un combat cruent entre el cor i la raó...?.

Davant d'un sentiment que ens fa sentir joiosos, en que no importa l'edat, el físic o el grau d'intel·lecte de qui és el causant d'aquesta emoció; que ens fa assaborir vivències que no podíem imaginar i que, poc a poc, es van arrelant profundament i amb intensitat dins nostre... ¿qui és el valent, que quan comença a experimentar aquesta torbació renunciï a ella...?.

Carregats de vanitat pensem que som amos de fer una renúncia en el moment que ens convingui però... no estem gaire temps a adonar-nos que no és així. Ens hem anat intoxicant per la droga d'unes emocions que ens ha proporcionat, un goig interior que, alhora, ens ha fet sentir vius, plens de força i estímul per lluitar i conquerir qualsevol esdeveniment que es presenti, per dificultós que sigui i...

... assaborida aquesta plenitud. ¡¡És molt difícil renunciar a uns sentiments que donen sentit a la nostra vida!!

Diu la dita que: "El cor té motius que la raó no entén".

Però ¡¡Ah... quan aquesta s'interposa davant del cor i ens dóna l'avís, amb insistència, que anem per un camí en el qual podem trobar incomprensions i menyspreus que poden arribar a col·lapsar-nos i, ser una font de sofriments que ens farà sentir un dolor quasi tangible...!!

Llavors, comencem a sentir el neguit que proporciona el dubte i... ¿A qui fem cas? ¿al cor que ens dóna un estat d'ànim exultant? O... ¿a la raó que ens va recordant dia sí i dia també, els perills i las conseqüències que ens podem trobar si fem "oïdes sords" al seu xiuxiueig...?.

Davant el dubte on les emocions juguen un paper tan important... No és gens fàcil prendre una decisió.

Una opinió personal

La renúncia sempre, sempre, és dolorosa. Es necessita molt coratge per deixar de banda el que omple el nostre cor i, no sempre tenim les ganes i l'ànim suficient per portar-la a terme.

Però... si esgotats per la lluita que ens ocasiona el voler allunyar sentiments que ens proporcionen més patiment que satisfacció; desitgem i necessitem una gran dosi de serenor i pau interior... No ens queda cap més alternativa que deixar el cor de banda, fer cas de la raó i, amb un gran sacrifici, recórrer a... **La renúncia.**

Mª Mercè Usón

A punt d'enviar aquestes Opinions he trobat en el calaix on romanen "records", un poema que m'ha semblat adient com a cloenda d'aquest escric. "Lo" transcriu a continuació.

He renunciat a tu

He renunciat a tu però... no amb serenor,
tampoc amb odi i menys... per covardia.
Ho he fet a contra cor però... amb valentia.

He renunciat a tu... malgrat la meva estima,
perquè m'he adonat no eres tangible,
només eres un fruit... de la meva fantasia.

He renunciat a tu però... a poc a poc
perquè el meu cor s'anés acostumant
a no lluitar contra un desig... ple de follia.

He renunciat a tu però... queda el record
del que em vas fer sentir. Passió, delit...
i, per damunt de tot... el somni
d'haver pogut gaudir-te... algun dia.

Mª Mercè Usón